

Den konkretisering, som vi fik i forbindelse med den retlige undtagelse, fremgik af bemærkningerne til den lov, hvorefter vi ratificerede Maastrichttraktaten og Edinburghafgørelsen. Her stod der nemlig, at det retlige samarbejde fortsætter på det hidtidige mellemstatslige niveau.

Forhandlingerne om Amsterdamtraktaten gik ikke sådan, som regeringen nok på en eller anden måde havde forventet. Regeringen anlagde så en strategi, der gjorde, at man bankede Schengenkonventionen igennem, på trods af at vi i hvert fald var nogle stykker her i Folketinget, der havde opfattelsen af, at vi skulle bruge lidt tid på at behandle den. Noget tilsvarende gjorde man, for så vidt angik Europolkonventionen, formentlig nok i forventningen om, at man i Amsterdamtraktaten ville fastholde, at de to grundlæggende pinde i det fremtidige traktatgrundlag fortsat skulle fungere på mellemstatsligt niveau.

Sådan gik det ikke, og regeringens svar på denne pine, som man rent faktisk var kommet i, var en protokol. Problemet med den protokol er blot, at hvor regeringen – og jeg tror i og for sig af et ærligt hjerte – har søgt at sætte nogle pæle op omkring vores undtagelse, er det altså pindebrænde, der er brugt. Sagt på en anden måde: Undtagelsen er kun formel og ikke reel.

Sammenkoblingen mellem Schengenkonventionen og Amsterdamtraktatens mål om at lade dette blive overnationalt gør det logisk set ikke muligt at udnytte bestemmelsen om, at Danmark kan vælge ikke at gøre som de andre, og det må naturligvis føre til, at vi ser på, hvad det så er for nogle bestemmelser, som man efterfølgende skal acceptere skal være grundlaget for eksempelvis dansk asylpolitik – efter nogle omveje, men alligevel.

For det første synes jeg, det er bemærkelsesværdigt, at asylbestemmelserne er placeret i et afsnit, der i øvrigt beskæftiger sig med hård kriminalitet. Det viser lidt, hvilken værdi man tillægger flygtningekonventionens principper. Jeg anerkender til fulde, at den artikel, der vedrører asylpolitikken, indledes med at sige, at man naturligvis respekterer flygtningekonventionens principper, men jeg stiller mig undrende over for, at man i den efterfølgende artikel rent faktisk frasiger sig muligheden, hvis det drejer sig om, at et land mener, det er nødvendigt at tilsidesætte flygtningekonventionen af hensyn til lov og orden.

Jeg synes også, det i den forbindelse er interessant at se, at EF-Domstolen, som i øvrigt hele vejen igennem bliver fremhævet som den domstol, der skal sikre, at traktaten overholder menneskerettighederne, ikke har indflydelse på dette punkt.

Så vil jeg heller ikke undlade at gøre opmærksom på, at der i selve formuleringen af asylbestemmelserne er nogle problemer, når man ser på minimumsbestemmelserne om, hvad en flygtning er, og så bagefter kan konstateres, at man fremover laver harmoniseringsregler, for så vidt angår ulovlig indvandring. Jeg har svært ved at se, hvor den lille sprække er, der gør, at de enkelte lande kan gå foran, når det drejer sig om minimumsbestemmelser.

Når vi samtidig ved, at forudsætningen for, at vi kan lave Schengenkonventionen, er, at der kommer en lang række kompenserende foranstaltninger, har jeg meget, meget svært ved at se, at det endelige slutpunkt ved at udvikle Amsterdamtraktaten plus Schengenkonventionen rent faktisk ikke bliver, at vi får et Fort Europa, hvor der ikke er mulighed for, at de enkelte lande kan tage imod flygtninge, der ligger ud over den regulering, der ligger i artikel 63. Så vidt, så godt.

Så er der spørgsmålet om udviklingen af Europol. Det er helt klart, at der har været nogle konflikter de enkelte lande imellem om, hvordan man kunne sikre, at Europol fik en offensiv karakter, at man kunne bruge det som en eller anden form for start på et fælles politi. Den forhandling sluttede ikke med, at man på nogen måde kan forsvare at sige, at Europolkonstruktionen i den del af Traktaten i dag er et overstatsligt fælles politi. Men hvis man bare har en lille smule fantasi og så øvrigt læser den kombination af de nye typer af retsakter, der kan indføres med hjemmel i denne del af Traktaten, er der ingen tvivl om, at skinnerne er lagt med henblik på at sikre et overstatsligt politi, og de muligheder og den sikkerhed, der i øvrigt er for, hvilke aktiviteter Europol kan gå i gang med, har jeg ikke meget tillid til.

Jeg bliver nødt til at standse nu, for den røde lampe begynder at lyse, men til slut vil jeg også sige, at jeg synes, det er ret problematisk, at man nu går i gang med at harmonisere hele kriminalretten. Jeg har meget, meget svært ved at se, at det var det mandat, som regeringen på en eller anden måde lagde op til, at den ville have fra den danske befolkning i 1993.